

Golte z jugovzhoda. Spredaj del Nazarij z Gradiščem in cerkvijo na njem. Na desni Sv. Križ

Sprehodi po Gornji Savinjski dolini

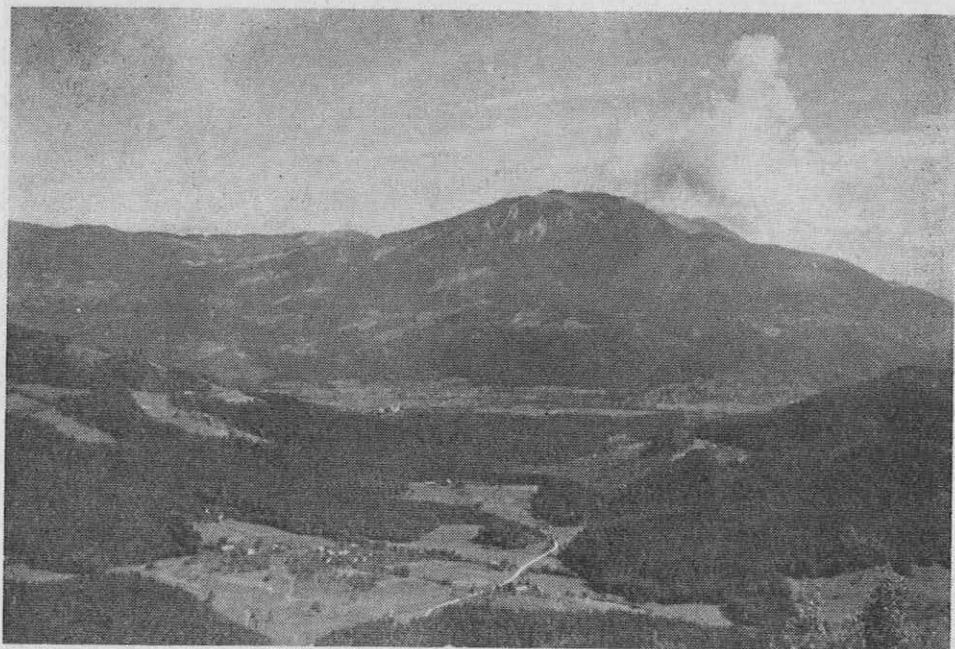
DRAGO MEZE

Na Goltéh¹

Če hočemo spoznati prijazno visokogorsko kraško planoto, ne golo in razdrapano, kot jih je več tudi v naših slovenskih Alpah, stopimo na Golte in ne bo nam žal. Čeprav so po površini majhne, jih je narava bogato obdarila z lepotami, ki jih je vredno pobliže spoznati.

Ko govorimo o Goltéh, ne mislimo samo na vrhnji, najbolj izraziti apneniški del pogorja, ki se razteza od Sv. Križa oziroma raje Ljubnice na severovzhodu pa do Tirških peči (»peči« Tirška, najvišje segajočega kmeta na jugozahodnem pobočju), marveč na celotno pogorje, torej tudi na nižje predgorje, sestavljeno iz vododržnih kamenin, grohov in laporjev, ki ga obdajajo z vseh strani, predvsem nad Mozirsko kotlinico, Rečiškim poljem, nad Savinjo med Šentjanžem in Ljubnim, kakor tudi jugovzhodno od Ljubnice in njenega levega izvirnega kraka Krumpaha. Spadajo k Savinjskim Alpam in so s sosednjim Dobrovljem na jugu njih izrazitejši predstavnik z vzhodne strani; izrazitejši zato, ker spada k njim tudi Ponikevska planota na severnem robu Spodnje Savinjske doline, ki pa je mnogo nižja in manj izrazita. Jedro planote, ki je iz apnenca, se že na oko dobro loči od obrobja, sestavljenega iz kamenin, ki vode ne prepuščajo. V apnencih vzbuja gora res vtis okorne gmote, ki se na vse strani strmo spušča navzdol do grohov in laporjev, ponekod v odsekanih strmih golih pečeh, kot

¹ Golt (golta-e) je v ljudski izreki prispodoba za rupaste vrtače in brezna, ki vodo požirajo, jo goltajo (Badjura, Ljudska geografija, str. 181). Ker je apneniška planota nad Mozirjem, Rečico in Ljubnim na gosto preprežena z njimi, je dobilo po njih celo pogorje ime Golte, po Badjuri Goltjé, na Goltéh, pod Goltmi. Po njegovem je naziv Mozirska planina, točneje Mozirske planine, ki ga mnogi pisci uporabljajo, napačen. Vendar pa se, zlasti med turisti, to ime velikokrat sliši. Zdi se mi pa, da so ga prevzeli po Mozirjanih, ki pravijo številnim planinam na Goltéh — Mozirske planine —; oni hodijo na te planine poleti, ko gredo uživati planinski zrak, ali pozimi, ko jih obiskujejo zaradi smučarije. Ker je izraz Golte smisel, bom uporabljal le tega, čeprav se med domačini le redko sliši. Tudi z ljubenske strani pogorje nima enotnega imena. Ljubenci pravijo, da gredo v Ter ali v planino, pri čemer mislijo na hribovsko naselje Ter, ki je raztreseno po vzhodni rebri pogorja, ali na veliko planino njihove zadrage, Terske štale imenovano, ki je na vzhodnem robu Golt.

Jugozahodni rob Golt se v Tirških pečeh spušča strmo navzdol proti nižjemu predgorju, po katerem so raztresene samotne kmetije v Poljanah in v Teru. Spredaj dolina, po kateri pelje cesta iz Gornjega grada v Radmirje, z vasjo Križ

je to najopazneje v Tirških pečeh, ki jih najprej zagledamo, če se bližamo Goltu od jugozahoda, recimo od kranjske strani čez Črnelec, in deloma tudi na severovzhodu, kjer jih je s strmo dolino odrezala Ljubija od sosedstva. Na vododržnih kameninah je pokrajina živahnejša in milejša, prav taka, kot smo jo spoznali na enakem svetu Smrekovškega vulkanskega pogorja. Tako različen značaj obeh delov pogorja je posledica različnosti kamenin, ki ga sestavljajo. Propustni apnenec vodo požira, jo golta, zato se je v njem še lahko ohranil značaj planote vsaj v grobem, medtem ko je obrobje na gosto prepreženo z vodami, ki so vanj zarezale globoke in strme doline, nad katerimi se vzpenjajo položnejša pobočja in sem ter tja bolj ali manj ravne površine. Apniška površina pa bi ohranila še bolj planotast značaj, če bi bila obsežnejša in če je ne bi z vseh strani izpodkopavale vode, kar jim omogočajo vododržne kamenine. Čeprav je na grohih svet bolj razgiban, se ga je človek, ko ga je naseljeval, zaradi boljše oskrbe s pitno vodo in pa seveda zaradi manjših višin, bolj oklenil. Na zahodu, v zgornjih delih jugovzhodnega pobočja nad Mozirsko kotlinico in deloma na jugu pogorja, si je postavil sredi gozdov na izkrčenem svetu samotne kmetije, v položnejšem gričevnatem in hribovitem svetu nad Mozirjem in Rečico pa je več teh zgoščenih v zaselke, ki prehajajo ponekod že v prave manjše vasice in vasi; te postajajo čedalje večje, čim bolj se približujemo ravninskemu obrobju. Samotne kmetije gospodujejo v Teru na zahodnem pobočju, dalje v Poljanah na jugu ter v zgornjih delih naselja Radegunda in Šmihel na jugovzhodni rebri pogorja nad Mozirjem. Razvile so se na položnejših ploskvah v prisojnih, večina šmihelskih samotnih kmetij pa na ostankih uravnave in teras v apnencu, ki je rahlo prekrit z vododržnimi kameninami. Skoraj vsa naselitev po pobočju Golt

Ovršje Golt, gledano z Boskovca, ne vzbuja videza planote. V pobočju na desni se vidi zaraščajoča frata nekdanje planine. Na levi Medvedjak

si je izbrala vododržne kamenine, in le redke so tiste domačije, ki so jih naseljenci postavili na apnenec. Take so najvišje kmetije na Radegundi (Körtner,² Planinšek,³ Jug, Oostéčnik, Keber in Goličnik), medtem ko se je Búrsečnik ali Bursek nad Suho naselil na dolomitni terasi. Med vsemi kmetijami na pobočju Golt se je naselil najvišje Visóčnik v Teru, 1130 m, na mozirski strani na Radegundi Kortner, 1070 m, Planinšek 1065 m in Jug, 1015 m (na Šmihelu je najvišji Zgornji Gotník, 980 m, — morda iz Goltnik — ime, ki bi izhajalo iz imena pogorja!), na rečiški Búrsečnik, 900 m, medtem ko leži Tiršek na južnem pobočju 930 m visoko.

Apneniško planoto so z vseh strani načeli potoki. Na zahodu se s strmih pobočij iztekajo vode v Ljubnico in Krúmpah, na jugu so globoko v pogorje zajedeni Ivanjski potok, Gračenca in Rečica s Suho, gričevje na vzhodu in jugovzhodu odmakata Trnáva s pritokom Glóbenco in Mozirnico — medtem ko se s severovzhodnega in severnega dela pogorja iztekajo vode v Ljubijo. Večidel teko potoki po vododržnih grohih in laporjih, le nekateri so se skoznje zajedli v apnenice in tako zadenjsko prodirajo naravnost v ovršje planote.

Doline v apnencih so tesne, globoke, divje razdrapane in samotne, ponekod pravi kanjoni, zato jih je vredno posebej omeniti, zlasti še zato, ker so stran od glavnih poti in zato neupravičeno skrivajo svojo divjo lepoto radovednim očem. — Najizrazitejša med temi je dolina Suhe, to je pritoka Rečice, ki se pod zaselkom Suha, severno od trga Rečica, izliva v Rečico. Tesna in globoka hudo-urniška dolina se z obema izvirnima krakoma, Skledo in Grtancem, zajeda daleč v jugozahodni del pogorja. Voda teče po ozki strugi le ob hudih urah, drugače pa je ta brez vode, torej suha (od tod ime!). Občutek nesigurnosti in tesnobe prevzame človeka, ko prodira po koritu struge v neznano. Najveličastnejši je

² Kortnerja so med vojsko Nemci požgali. Po vojski si kmetije ni restavriral, hodi pa nanjo še obdelovat zemljo. Razen Kortnerja so požgali še Gostečnika na Radegundi, ki si je pa po vojski kmetijo obnovil.

³ Planinškove kmetije, imenujejo jo tudi Planica, danes ne smemo šteti več med kmetije, saj se je iz te v zadnjih letih sprevrgla v prehodni tip med planino in kmetijo, to je v živinorejsko celico z živino, ki ostaja na nji in je pod stalno oskrbo čez vse leto.

Ljubenska zadružna planina, Terske štale ali Stari stani imenovana, je še danes dobro ohranjena in je na vseh Goltéh najlepša

vstop vanjo, saj je treba iti skozi več deset metrov dolg in ca. 20 m globok kanjon, Tesna imenovan, ki je tako ozek, da ne moreš razširiti obeh rok, ne da bi zadel ob gladke, od vode izlizane stene. Dalje od Tesne srečujemo strme previse in skoke, preko katerih se mora metati voda v slapovih na svoji poti iz tesni; največjemu od teh pravijo domačini Štenge. Spravilo lesa iz povečini bukovih gozdov, ki zaraščajo strma pobočja in segajo do dna hudournika, je izredno težavno, zato ostaja na pobočjih mnogo drevja, ki se ga še ni dotaknila sekira. Les, ki ga spravijo v grapo, pa spravljajo iz nje s plavljenjem ob času hudourniške vode, ki je pa razumljivo zvezano z velikim trudom in nevarnostjo. Odročni in mračni Suhi se izogibajo celo domačini in gredo vanjo le, ko jih tja ženejo opravki, recimo po les in v jeseni po listje, ki se natrese v dno s strmih pobočij, predvsem pa lovci, saj je v nji in na pobočjih zlasti veliko srnjadi. Mrka dolina je že terjala človekove žrtve, tako tudi partizana, ki je utrujen v naporni hajki v visokem snegu, mrazu in megli zašel s poti nad sotesko in zdrsnil v smrt čez prepadno pobočje. Bila pa je partizanom, ki so se mnogo zadrževali na Goltéh, varno zatočišče, kadar so se morali skrivati pred Nemci. Divjo lepoto Suhe si je vredno ogledati. Najbližji dostop do nje je iz Rečice, odkoder je še dobre pol ure hoda ob potoku Rečici navzgor, iz Mozirja pa pridemo do nje ob Trnavi in čez Trnavče in Dol na zaselek Suho. — Globoko v apniško pogorje je zajedeno tudi sosednje povirje Trnave, skoraj do Mozirske koče, ki je nad njim. Čeprav je tudi ta dolina strma in težko dostopna, še daleč ne dosega bližnje Suhe. — Na severovzhodu je prerezala apniško gmoto Golt v tesni soteski Ljubija in sicer v tako imenovanem Ljubijskem grabnu. V začetnem delu spominja na Suho, saj je tudi ta, od kraškega izvira Ljubije navzdol,

Propadajoči stani so znanilci pešanja nekdanjega zelo bogatega planinsko-pašniškega gospodarstva na Goltéh.

zarezan v apnenec do sotočja s Kramarico, levega pritoka Ljubije, v obliki pravega tesnega in globokega kanjona; po njem je speljana cesta. Od izvira navzgor ima Graben v apnencih še značaj globoke tesni, dalje navzgor proti Kalškemu grebenu, to je delu južnega slemena Smrekovškega vulkanskega pogorja, ki se naslanja na Golte, pa se v vododržnih kameninah razširi; izpod Kalškega grebena se izteka vanj povirni del potoka, ki pri normalni vodi ob vstopu v apniški Ljubijski graben ponikne v grušč in prod, v hudih urah pa pridere po njem do izvira Ljubije, s čimer se tok Ljubije podaljša visoko navzgor. Ljubija in spodnji del Kramarice sta v tem delu s tesnimi dolinami v apnencu odrezali od Golt njen severovzhodni del, na katerem je Sv. Križ, 1050 m, viden zaradi osamljenosti daleč naokrog, in ločili od pogorja tudi apnenčasti hrib zahodno od tod, visok 1057 m. — Omembe vredna je tudi dolina Gračence, ki se zajeda skozi apnenec in dolomite do sten Tirških peči. Tudi ta je globoka in tesna, zlasti v spodnjem delu pred iztekom v Savinjo nad Okonino, kjer se prebija skozi apnenec in ima zato vse značilnosti apniških tesni.

Kraška planota Golt vode ne obdrži na površini. Požira jo skozi prepokani in razjedeni apnenec in jo pošilja na površje spet niže spodaj v dveh večjih izvirkih in v več manjših. Glavna dva, vira Ljubije in Rečice, sta zelo močna skozi vse leto in imata okusno in hladno vodo, prvi 8 in drugi 9,2° C; vir Rečice, ki priteče na dan izpod skalnega podora v tako imenovanem Župnekovem žrelu, to je v lahko dostopni kraški jami nad potjo na Suho v višini 475 m, nameravajo izkoristiti za zajetje, od koder bi speljali vodo za vodovod na Rečico, ki ga danes še nima. Ljubijski izvir privre na dan iz manjše skalne odprtine na dnu zagatne stene v višini 700 m čisto južno od poti v kanjonskem delu Ljubijskega grabna,

Planinska idila na Goltéh — pod Medvedjakom

to je ca. 350 m zahodno od sotočja s Kramarico. — Omembe vreden pa je še izvir Trnave, ki se pokaže v dveh manjših izvirkih visoko v Beli peči, južno od Mozirske koče, prvi 1200 in drugi 1280 m visoko.

Planota je na Goltéh slabo ohranjena. Kot taka se nam kaže le, če jo gledamo od daleč ali iz doline, medtem ko vidimo od blizu na nji številne suhe doline ali vmesne hrbte z višjimi vrhovi, ki so ostanek nekdanje obsežnejše planote, visoke okrog 1550 m. Mednje spadajo: Boskovec in Ojstri vrh kot najvišja (1587 oziroma 1586 m), Konjski vrh, 1570 m, Medvedjak, 1563 m in Smrekovec nad Mozirsko kočo, 1557 m. Proti severovzhodu v smeri Ljubijskega grabna se planota znižuje in tu dobiva tudi bolj izrazite planotaste poteze. Suhe doline na Goltéh so že močno preoblikovane od kraških vrtač, večjih globeli in breznov; med brezni je najbolj znano brezno z imenom Ledenica, s stalnim snegom in ledom v dnu, malo levo od poti, ki pelje iz Mozirske koče na Smrekovec; škoda je, da nanj ob poti ne opozarja znamenje, saj se s poti ne vidi, ker ga zakrivajo smreke, ki rastejo krog in krog brezna, zato je videti od daleč le kot navadna vrtača. Tudi ostali del planote na vzhodu je močno razjeden od vrtač in je zato hoja po njem skozi goste smrekove gozdove, stran od markiranih in nadelanih poti, neprijetna.

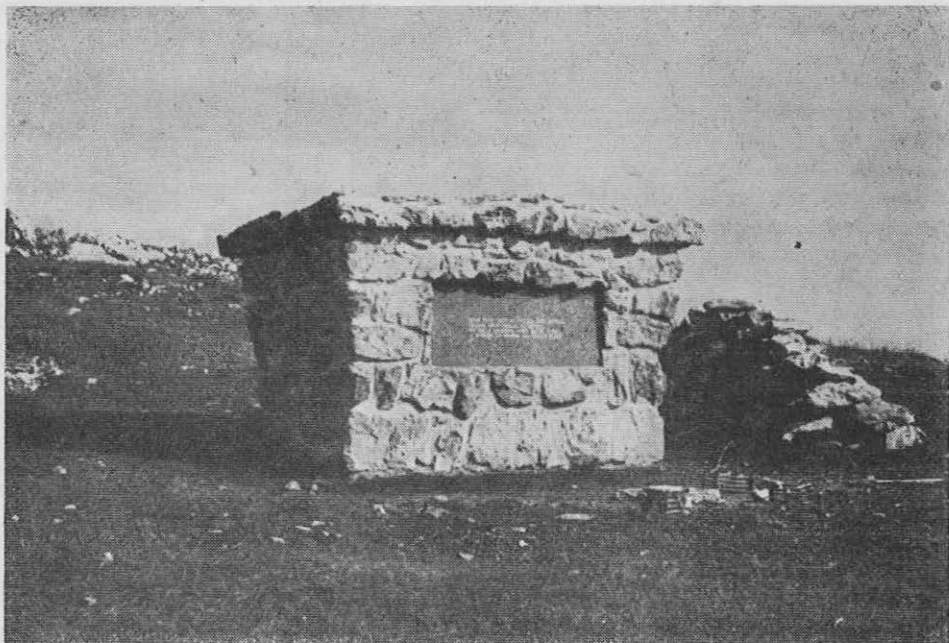
Ker Golte ne segajo do takih višin, ki onemogočajo gozdu rast, so čez in čez prekrite z bujnimi in bogatimi smrekovimi gozdovi, ki segajo na vse strani tudi po pobočjih navzdol. Prekinjajo jih le krčevine okrog samotnih kmetij; na planoti pa številne frate s planinami, po katerih se še danes pase precej goveje živine, konj in ovac, čeprav ima tudi tu, kot v ostalih podobnih pokrajinah, planinsko pašništvo mnogo manjšo vlogo, kot jo je imelo v preteklosti.

Ko je leta 1952 pogorel velik kompleks gozda na jugovzhodnem delu Golt nad Radegundo in z njim vred tudi Mozirska koča, je pustil požar za seboj takole skalno goličavo — gledano z Medvedjaka

Na to nas opozarja mlad svež gozd na mnogih zaraščajočih fratah pa podrti in razpadajoči hlevi in stani, ki so neme priče nekaj bogate živinoreje. Golte, čeprav apniška planota z izrazitim pomanjkanjem vode, a zato z ugodnimi ravnimi in položnimi površinami, s plodno prstjo in znatnimi padavinami, ki omogočajo rast vedno sveže trave, so igrale v preteklosti kot planinsko pašniško področje zelo pomembno vlogo. Tu so imeli — in še imajo — številne zasebne planine kmetje z Radegunde, Šmihela in Tera, obsežno in bogato planino na združni osnovi, imenovano Terske štale ali tudi Stari stani, pa imajo Ljubenci in okoličani; ta je med vsemi danes najbolj urejena in je zato veselje hoditi po nji in poslušati veselo pozvanjanje kravjih zvoncev. Naj navedem nekaj imen še danes ohranjenih planin: medvedjaška (na Medvedjaku); hleviške planine (velike skupne planine Radegunčanov), med njimi Zagradiške štale, Kebrov stan, Gosteške loke; šmihelske planine (zasebne planine Šmihelanov), tako n. pr. Verbúčka, Gotniška, Podforška, Pleška, Potočka, Naralóčka, Konéčka, ki so vse na vzhodnem delu Golt, precej zanemarjene in nekatere že na tem, da jih popolnoma opustijo — in še nekatere druge manjše.⁴ Vse planine so za jalovino, torej za mesno in ne mlečno živino, saj zahtevajo planine za mlečno živino pogoje, ki jih Golte v večjem obsegu ne morejo nuditi. Nekaj mlečne živine imajo le pastirji za svoje potrebe in pa Mozirska planinska koča, ki rabi mleko za oskrbo osebja in turistov. Planinske trate po vseh Goltéh, ki

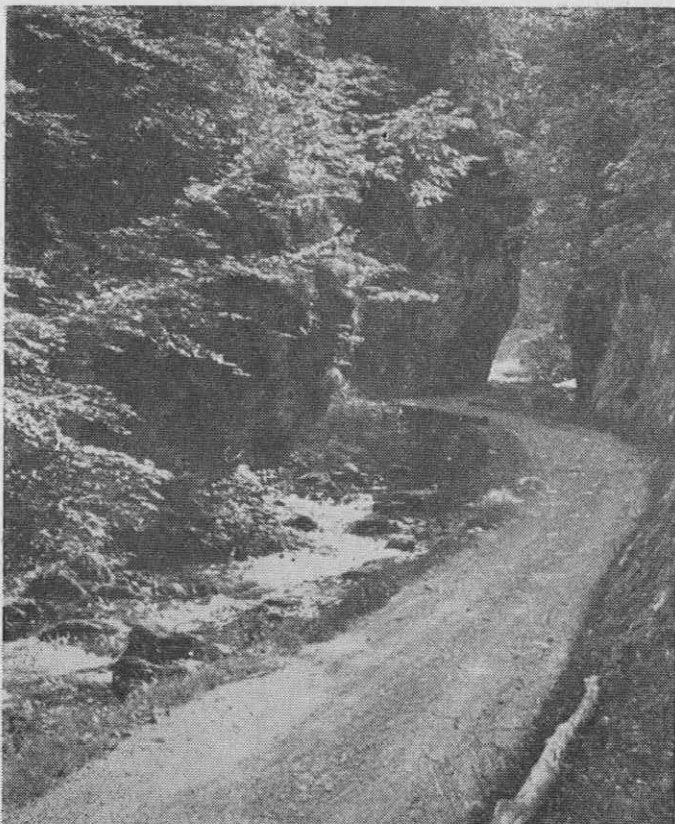
⁴ Več o planinah na Goltéh glej v: Vladko Fajgelj, Planine v vzhodnem delu Savinjskih Alp, Geografski vestnik XXV/1953, str. 123—166, in v PV, str. 167—168.

Tudi Golte so napojene s krvjo padlih partizanov, ki so se bojevali z nemškimi okupatorji za svobodo. Spomenik na Medvedjaku

jih obrobajo lepi temnozeleni smrekovi gozdovi, so čudovita naravna sprehajališča, po katerih hodiš lahko ure in ure, ne da bi se utrudil. Povrh vsega pa se tu po mili volji naužiješ miru, ki ga je vedno in povsod na pretek. Moti ga le zvonkljanje kravjih zvoncev in udarjanje sekir, ki redčijo goste bogate smrekove gozdove, pa lajanje srnjaka in gostolenje ptic zjutraj in ob večerih, kar pa mik tihote še stopnjuje.

Ker so Golte postavljene na vzhodni rob Savinjskih Alp in ker se strmo in neposredno dvigajo nad nižjo okolico, se z njih odpirajo lepi razgledi na vse strani daleč na okrog. Po izredno lepem razgledu ne slovi zaman Medvedjak, gol vrh na robu južnega dela pogorja, s katerega motrimo lepo slovensko zemljo daleč na vzhod čez ravno Spodnjo Savinjsko dolino z visokim obrobjem Posavskih hribov na južni strani in Celjem v desnem kotu, in dalje na gorice in hribovje ob Voglajni in v povirju Sotle tja do hrvaške meje in še čez. Vsa dolga gorska veriga podaljška Karavank* od Paškega Kozjaka čez Konjiško goro na Boč in Donačko goro je pred nami na vzhodu. Na severni strani se košati mogočno Pohorje, pobratim Smrekovškega vulkanskega pogorja, ki je tik pred nami na severu. Levo od njega kraljuje v vsej svoji veličini plečata Raduha in levo od nje razgibana rajda Savinjskih Alp z Ojstrico v sredi. Na jugozahodu imamo kot na dlani Veliki Rogatec s Kranjsko rebrijo in Lomom za njim, na jugu pa mrko zre obsežna Menina s podaljškom v Dobrovlju, ki varujeta čudovito lepo Zadréčko dolino do Nazarij, kjer se zлива s Savinjsko dolino. Pod nami pa mirno ždi široko Rečiško polje, po čigar robu brzi kristalno čista Savinja v Mozirsko kotlinico, ki se odpira pod nami na jugovzhodu. Res lep razgled, ki bi ga privoščil vsakomur. Popotnik, če si se potrudil do Mozirske koč, velike

*Ljubija si je malo niže
izvira, v spodnjem delu
Ljubijskega grabna
vrezala v apnence
severovzhodnih Golt
pravi kanjon,
skozi katerega
se tudi cesta
težko prerine*

in lepe planinske postojanke na jugovzhodnem robu Golt, žrtvuj še dobre pol urice in stopi na Medvedjak, če je vreme lepo. Ne bo ti žal, in še in še te bo srce vleklo nanj. Na vrhu je tudi spomenik padlim partizanom, ki so se tam ogorčeno bili z nemškimi osvajalci.⁵

Z ostalih vrhov, ki so zaraščeni, je razgled slabši. Nekaj več ga je le z Boskovca, ki ima izsekano zahodno pobočje, a se ne dá niti od daleč primerjati z Medvedjakom, saj stoji sredi planote, ki mu zapira pogled na okrog.

Mozirska koča ni imela sreče. Dvakrat je pogorela. Enkrat med vojsko in drugič leta 1952, ko je zgorel gozd na veliki površini (ca. 100 ha) jugovzhodnega roba planote, nad Radegundo, in z njim vred tudi koča, ki je stala sredi njega. Toda Celjani oziroma PD Celje, čigar last je koča, so vztrajali in jo že drugič obnovili. Postavili so jo na staro mesto, na sredo požganega gozda, kjer se le počasi spet ustvarja rastlinska odeja. Lega sredi požganine ni posrečena, zato je morda tudi slabše obiskana, čeprav je prostorna, ima veliko stransko stavbo, imenovano Smučarski dom, je iz nje boljši razgled, kot je bil prej, ko je bila v gozdu, in čeprav ima elektriko, ki je do nje speljana iz doline mimo kmetij na Šmihelu in Radegundi, ki so jo tudi že dobili po vojski; elek-

⁵ O razširjenosti partizanskega gibanja na Goltéh, zlasti v Šmihelu in o življenju tamkajšnjih ljudi in njih običajih je lepo in doživeto opisal Stane Terčak v PV 1957, str. 251—262.

trika osrečuje tudi ostala naselja pod Goltmi, segajoč do najvišjih kmetij. Vzrok manjšega obiska je tudi v tem, da so Golte od rok in da jih je tudi transverzala pustila ob strani, čeprav so glede možnosti za prenočišče in prehrano zanjo zelo pripravne; transverzala se Goltém najbolj približa pri dobri uri in pol oddaljeni koči na Romi, do katere drži z Golt prijetna in ne naporna pot povprek čez planoto po suhi dolini, nato navzdol na sedlo Kal, 1325 m, in dalje po Kalškem grebenu ter čez Vrani vrh, Atelškov in Črni vrh na Romo. Vprašanje prometa v koči so lansko leto rešili na ta način, da so dali čez poletje Smučarski dom v najem otroški koloniji iz Celja. To je dobra rešitev, ekonomska in vzgojna, saj se s tem na najbolj neposreden način približajo doraščajoči mladini lepote narave, še posebej gorskega sveta, ki je najmočnejši vir zdravja in duševnega zadovoljstva.

Obsežne izkrcene jase in gladka pobočja na Goltéh so idealna smučišča. Zato jih pogosto obiskujejo tudi v zimskem času ljubitelji lepega zimskega športa, saj jim obe, tudi pozimi oskrbovani koči, Mozirska koča in koča na Romi pod Smrekovcem, omogočata uživanje čudovite zimske gorske pokrajine. Z dograditvijo 7 km dolge ceste v lanskem letu iz Mozirja na Šmihel pa se Goltém z jugovzhodnim obrobjem obetajo lepši časi. In spet gre zahvala Gozd-nemu gospodarstvu v Nazarjah, ki je naredilo cesto z namenom, da bo po nji odvažalo z Golt les, posredno pa se z njo odpirajo tudi širše gospodarsko-turistične perspektive, saj je od Šmihela do Mozirske koče na Goltéh le dobro uro hoda. Nekaj pa bo k temu pripomogla tudi cesta ob Ljubiji na Kramarico, ki bo kmalu končana in je pravtako v režiji Gozdnega gospodarstva Nazarje.

Najbližji dostop na Golte je iz Mozirja ob Trnavi skozi Radegundo, mimo Juga in Planinška h koči. Pol ure dlje, a zato po lepšem, hodimo, če gremo skozi Brdo in dalje po razvodnem slemenu med Trnavo in Ljubijo na Šmihel in nato mimo mogočnih šmihelskih in radegunških kmetij in mimo Planinška do koče. Dohodi nanje so tudi z ljubenske in rečiške strani, a manj uporabljeni, močno pa hodijo po poti z Rome čez Kalški greben in Kal, ki je priljubljena tudi transverzalcem-planincem za obisk lepih Golt, čeprav jim je od rok.

Bel jok ...

VALENTIN CUNDRIC

V gorah je sam kamen,
kamen,
bel in težak ...
Se ptice ga nosijo
v prsih,
ko se vračajo
nazaj
na skale
kjer so se rodile;

in ne morejo
pobegniti,
pobegniti
pobegniti
v dolino
zaradi tega kamna v prsih ...
V gorah je sam kamen;
človek —
hodi, hodi, hodi;
ne ustavlja se pod kamnito stezo,
da se ti ne skotali
v duplino prsi,
Človek,
ki veš, kaj je kamen!
Kamen,
bel in težak
kot krogla,
ki ga je pred leti drobila ...
drobila
v drobne, bele misli,
v drobne, bele solze ...!